

— „Молитвами Св. Отецъ нашихъ, Боже, помилуй насъ!“ — Чува ся задъ врата та. Азъ мълча. Моли-тва та ся повтаря по високо. Азъ трябаше да отго-вора „аминъ“ нъ, азъ незнахъ юще тѣзы условія отъ мѣнастирскій етикетъ и пакъ замълчахъ. Тогава презъ дупкѣ тѣ на вратѣ тѣ ся показа бяла брада на единъ калугеръ и блясна черно око, кое то бѣше устремено върху ми.

—Що е? попытахъ азъ.

—Благословете да влѣза? — Каза старецъ тѣ по Рускы.

—Влѣзте.

Калугеръ тѣ си с'у калевры тѣ, и, като ми ся по-клони, смирено сѣдна на мендерь тѣ. Азъ изново по-чувствовахъ миризма отъ таміянъ, съ коя то бѣхъ на-кадени дрехы тѣ на старецъ тѣ

—Чухъ че ми сте съотечественникъ и додохъ.... продума той, безъ да си издигне очитѣ къмъ менѣ.

—Радвамъ ся. Вый отъ дѣ сте?

—Отъ Нижний.

—Отъ коля ли сте тука?

—Отъ коля. Скоро ще станхъ 30 години.

—И се тука?

—Се тука съ Гръци тѣ. Богъ ми помага: приви-кнѣхъ.

Азъ съ любопитство оглѣдахъ калугеръ тѣ, кой то 30 години не е видѣлъ мѣръ. Той седѣше какъ то и по преди, съ наведени очы, и си префърляше (плетены) вълнены тѣ броеници.

—А че какъ испаднахте тука, мѣжду Гръци тѣ? пакъ попитахъ азъ.

—Ето какъ, испърво бяхъ въ войнѣ тѣ, коя то стана (въ 29-тѣхъ год.) мѣжду Турція съ Гръція и паднахъ въ плѣнъ. Двѣ години ма расхождахъ по разни мѣ-ста, а послѣ ми дадохъ свобода. Като си отивахъ у